RETTENS DOM (Fjerde Afdeling)

17. maj 2011 *

I sag T-341/09,

Consejo Regulador de la Denominación de Origen Txakoli de Álava, Amurrio (Spanien),

Consejo Regulador de la Denominación de Origen Txakoli de Bizkaia, Leioa (Spanien),

Consejo Regulador de la Denominación de Origen Txakoli de Getaria, Getaria (Spanien),

ved advokaterne J. Grimau Muñoz og J. Villamor Muguerza,

sagsøgere,

* Processprog: spansk.

mod

Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM)
ved J. Crespo Carrillo, som befuldmægtiget,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af afgørelse truffet den 4. juni 2009 af Andet Appelkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (sag R 197/2009-2) vedrørende en ansøgning om registrering af ordmærket TXAKOLI som EF-varemærke,

har

RETTEN (Fjerde Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, O. Czúcz (refererende dommer), og dommerne I. Labucka og K. O'Higgins,

justitssekretær: ekspeditionssekretær J. Palacio González,

under henvisning til stævningen, der blev indleveret til Rettens Justitskontor den 27. august 2009,

under henvisning til svarskriftet, der blev indleveret til Rettens Justitskontor den 30. oktober 2009,

under henvisning til replikken, der blev indleveret til Rettens Justitskontor den 30. december 2009,

under henvisning til duplikken, der blev indleveret til Rettens Justitskontor den 9. februar 2010,

og efter retsmødet den 26. oktober 2010,

afsagt følgende

Dom

Sagens baggrund

1 Den 30. maj 2008 indgav sagsøgerne, Consejo Regulador de la Denominación de Origen Txakoli de Álava, Consejo Regulador de la Denominación de Origen Txakoli de Bizkaia og Consejo Regulador de la Denominación de Origen Txakoli de Getaria, i henhold til Rådets forordning (EF) nr. 40/94 af 20. december 1993 om EF-varemærker (EFT 1994 L 11, s. 1), med senere ændringer (erstattet af Rådets forordning (EF) nr. 207/2009 af 26. februar 2009 om EF-varemærker (EUT L 78, s. 1)), en ansøgning om registrering af et EF-fællesmærke til Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) (herefter »Harmoniseringskontoret«).

2 Det ansøgte varemærke er ordmærket TXAKOLI.

3 De varer og tjenesteydelser, for hvilke der blev ansøgt om registrering, henhører under klasse 33, 35, 41 og 42 i Nicearrangementet af 15. juni 1957 vedrørende international klassificering af varer og tjenesteydelser til brug ved registrering af varemærker, som revideret og ændret, og svarer i hver enkelt af disse klasser til følgende beskrivelse:

— Klasse 33: »Txakoli (chacolí)«

— Klasse 35: »Detail- og engroshandel samt handel via det globale edb-net, import- og eksportvirksomhed, annoncevirksomhed, reklamevirksomhed og eneforhandling, alt det ovennævnte vedrører txakoli«

— klasse 41: »Uddannelsesvirksomhed, undervisningsvirksomhed og kulturelle arrangementer vedrørende txakoli«

— Klasse 42: »Videnskabelig og teknologisk virksomhed, industriel forskning og kvalitetskontrol, alt vedrørende udviklingen af txakoli«.

4 Ved afgørelse af 11. december 2008 blev registreringsansøgningen afvist af undersøgeren i henhold til artikel 7, stk. 1, litra b) og c), i forordning nr. 40/94 [nu artikel 7, stk. 1, litra b) og c), i forordning nr. 207/2009].

5 Den 4. februar 2009 påklagede sagsøgerne denne afgørelse til Harmoniseringskontoret i medfør af artikel 57-62 i forordning nr. 40/94 (nu artikel 58-64 i forordning nr. 207/2009).

6 Ved afgørelse af 4. juni 2009 (herefter »den anfægtede afgørelse«) afviste Andet Appelkammer ved Harmoniseringskontoret klagen med den begrundelse, at det ansøgte varemærke var beskrivende og uden fornødent særpræg hvad angår de omhandlede varer og tjenesteydelser i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 7, stk. 1, litra b) og c), i forordning nr. 207/2009.

7 Hvad angår registreringshindringen i artikel 7, stk. 1, litra c), i forordning nr. 207/2009 anførte appelkammeret, at ordet »txakoli« (»chacolí« på spansk) fremgår af Real Academia Españolas *Diccionario de la Lengua española*, og at det heri er defineret som »en lettere vin, der er en smule syreholdig, og som produceres i Baskerlandet, Cantabria og i Chile«. Appelkammeret konkluderede, at den relevante kundekreds ikke vil opfatte dette ord som et varemærke, men som en betegnelse for en særlig type vin.

8 Selv om appelkammeret var af den opfattelse, at dette ord svarede til de traditionelle udtryk »chacolí« eller »txakolina«, og at det i henhold til spansk ret og EU-retten (navnlig bilag III til Kommissionens forordning (EF) nr. 753/2002 af 29.4.2002 om visse gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 1493/1999 for så vidt angår beskrivelse, benævnelse, præsentation og beskyttelse af visse vinprodukter (EFT L 118, s. 1)) er forbeholdt vin med en beskyttet oprindelsesbenævnelse, som sagsøgerne er tilsynsråd for, anså appelkammeret ligeledes, at det på lige fod med alle andre traditionelle udtryk ikke kunne monopoliseres gennem individuelle varemærker eller fællesmærker, eftersom det er beregnet til frit at kunne benyttes af alle de virksomheder, der fremstiller denne type vin, og som har, eller engang i fremtiden vil få, ret til at anvende dette traditionelle udtryk.

9 Hvad angår registreringshindringen i artikel 7, stk. 1, litra b), i forordning nr. 207/2009 var appelkammeret af den opfattelse, at det ansøgte varemærke nødvendigvis mangler det fornødne særpræg i forhold til de heraf omfattede varer og tjenesteydelser, eftersom det udelukkende bestod af et traditionelt udtryk for den specielle type vin, for hvilke det søges registreret, og de hertil knyttede tjenesteydelser.

Parternes påstande

10 Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

— Den anfægtede afgørelse annulleres.

— Harmoniseringskontoret tilpligtes at betale sagens omkostninger.

11 Harmoniseringskontoret har nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse.

— Sagsøgerne tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Retlige bemærkninger

12 Sagsøgerne har hovedsageligt fremført to anbringender, idet det første vedrører tilsidesættelse af artikel 66, stk. 2, i forordning nr. 207/2009, og det andet angår tilsidesættelse af forordningens artikel 7, stk. 1, litra b). De har desuden påberåbt sig visse politiske erklæringer til støtte for deres påstande og nogle argumenter vedrørende princippet om forbud mod forskelsbehandling.

Det første anbringende om tilsidesættelse af artikel 66, stk. 2, i forordning nr. 207/2009

Parternes argumenter

13 Sagsøgerne har medgivet, at ordet »txakoli« er en beskrivende betegnelse i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 7, stk. 1, litra c), i forordning nr. 207/2009 ligesom de supplerende traditionelle udtryk, der er beskyttet i henhold til forordning nr. 753/2002, men de har samtidig gjort gældende, at den i bestemmelsen fastsatte absolutte registreringshindring ikke finder anvendelse på den foreliggende sag. Ordet »txakoli« udgør nemlig hovedsageligt en angivelse, som i omsætningen tjener til at betegne den geografiske oprindelse for de omhandlede varer og tjenesteydelser, og at det som følge heraf kan registreres i henhold til artikel 66, stk. 2, i forordning nr. 207/2009, som bestemmer, at uanset forordningens artikel 7, stk. 1, litra c), kan EF-fællesmærker bestå af sådanne tegn eller angivelser.

14 Sagsøgeren har i denne forbindelse bl.a. gjort gældende, at eftersom de supplerende traditionelle udtryk »chacolí« eller »txakolina« og »txakoli« i henhold til forordning nr. 753/2005 og den spanske lovgivning kun kan finde anvendelse på vine med en oprindelsesbenævnelse, som sagsøgerne er tilsynsråd for, er formålet med ordet »txakoli« udelukkende at identificere disse vine, og det må ikke anvendes af vinproducenter uden for de områder, der henhører under de pågældende oprindelsesbetegnelser. De har bl.a. bekræftet, at for at et ord kan anerkendes som et traditionelt udtryk, skal det sammen med den geografiske betegnelse for vinen kunne forbindes med vinens egenskaber. De har tilføjet, at den relevante kundekreds forbinder ordet »txakoli« med Baskerlandet (Spanien) på grund af ordets oprindelse og dets stavemåde, og at dette ord derfor tjener som geografisk oprindelsesbetegnelse.

15 Sagsøgerne har desuden gjort gældende, at der findes andre identiske varemærker, som er blevet registreret.

16 Harmoniseringskontoret har bestridt disse argumenter.

Rettens bemærkninger

17 I henhold til artikel 7, stk. 1, litra c), i forordning nr. 207/2009 er »varemærker, som udelukkende består af tegn eller angivelser, der i omsætningen kan tjene til at betegne varens eller tjenesteydelsens art, beskaffenhed, mængde, anvendelse, værdi, geografiske oprindelse, tidspunktet for varens fremstilling eller for præstationen af tjenesteydelsen eller andre egenskaber ved disse«, udelukket fra registrering.

18 Artikel 7, stk. 1, litra c), i forordning nr. 207/2009 forfølger det mål af almen interesse, at de tegn og angivelser, der beskriver egenskaber ved de varer eller tjenesteydelser, for hvilke der ansøges om registrering, frit skal kunne bruges af alle (Domstolens dom af 23.10.2003, sag C-191/01 P, KHIM mod Wrigley, Sml. I, s. 12447, præmis 31, og Rettens dom af 25.3.2009, sag T-343/07, allsafe Jungfalk mod KHIM (ALLSAFE), ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 20).

19 De tegn og angivelser, der henhører under artikel 7, stk. 1, litra c), i forordning nr. 207/2009, er dermed udelukkende sådanne, der i den relevante kundekreds' normale sprogbrug — enten direkte eller ved henvisning til en af deres væsentligste egenskaber — kan tjene til at betegne de varer eller de tjenesteydelser, for hvilke der er ansøgt om registrering (ALLSAFE-dommen, præmis 21). Dette er tilfældet, når der for den relevante kundekreds er en direkte og konkret forbindelse mellem det pågældende ordmærke og de omhandlede varer og tjenesteydelser (jf. i denne retning

Rettens dom af 20.7.2004, sag T-311/2002, Lissotschenko og Hentze mod KHIM (LIMO), Sml. II, s. 2957, præmis 30, og af 30.11.2004, sag T-173/03, Geddes mod KHIM (NURSERYROOM), Sml. II, s. 4165, præmis 20).

20 Spørgsmålet om, hvorvidt et varemærke har fornødent særpræg, skal således bedømmes dels i forhold til de varer og tjenesteydelser, for hvilke det søges registreret, dels i forhold til den opfattelse, som den relevante kundekreds har af varemærket (jf. analogt hertil Rettens dom af 27.2.2002, sag T-79/00 Rewe-Zentral mod KHIM (LITE), Sml. II, s. 705, præmis 27, og af 20.11.2002, forenede sager T-79/01 og T-86/01, Bosch mod KHIM (Kit Pro og Kit Super Pro), Sml. II, s. 4881, præmis 20).

21 Artikel 66 i forordning nr. 207/2009 bestemmer desuden:

»1. Et EF-fællesmærke er et EF-varemærke, som ved ansøgningen om registrering betegnes som sådant, og som er egnet til at skelne varer eller tjenesteydelser, der hidrører fra medlemmerne af den sammenslutning, som er indehaver af mærket, fra andre virksomheders varer eller tjenesteydelser. […]

2. Uanset artikel 7, stk. 1, litra c), kan EF-fællesmærker efter stk. 1 bestå af tegn eller angivelser, der i omsætningen kan tjene til at betegne varens eller tjenesteydelsens geografiske oprindelse. […]«

22 I det foreliggende tilfælde bekræftede appelkammeret undersøgerens vurdering, idet det var af den opfattelse, at for den relevante kundekreds, dvs. den baskiske og spanske gennemsnitsforbruger, er ordet »txakoli« betegnende for den type vin, der er søgt registreret, og som er genstand for de omhandlede tjenesteydelser, og at registreringshindringen i artikel 7, stk. 1, litra c), i forordning nr. 207/2009 derfor var til hinder for denne registrering.

23 Selv om sagsøgerne ikke har bestridt den definition af den relevante kundekreds, som er fastlagt af appelkammeret, skal det indledningsvis bemærkes, at eftersom ordet »txakoli« eller »chacolí« betegner den type vin, der er søgt registreret (jf. præmis 3 ovenfor), og det ikke er oversat til andre sprog i Den Europæiske Union, er der ingen grund til at indskrænke den relevante kundekreds til de baskiske og spanske forbrugere. Denne præcisering får imidlertid ikke nogen følger for appelkammerets vurdering.

24 Sagsøgerne har gjort gældende, at ordet »txakoli« i det væsentlige består af en angivelse, der i omsætningen kan tjene til at betegne den geografiske oprindelse for de varer og tjenesteydelser, som registreringsansøgningen vedrører, som omhandlet i artikel 66, stk. 2, i forordning nr. 207/2009, eftersom det dels udgør et supplerende traditionelt udtryk, der er beskyttet i henhold til forordning nr. 753/2002, og dermed udelukkende forbeholdt vine med sagsøgernes oprindelsesbetegnelse, dels er et baskisk ord, skrevet på baskisk.

25 Det skal præciseres, at den af sagsøgerne påberåbte forordning nr. 753/2002 er blevet ophævet i tidsrummet mellem vedtagelsen af den anfægtede afgørelse og sagens anlæggelse ved Kommissionens forordning (EF) nr. 607/2009 af 14. juli 2009 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 479/2008 for så vidt angår beskyttede oprindelsesbenævnelser og beskyttede geografiske benævnelser, traditionelle benævnelser og mærkning og præsentation af visse vinavlsprodukter (EUT L 193, s. 60). Forordning nr. 607/2009 anerkender, præcis som forordning nr. 753/2002, udtrykkene »chacolí« og »txakolina« i forbindelse med vine, der har den oprindelsesbetegnelse, som sagsøgerne er tilsynsråd for. I den nye grundforordning, nemlig Rådets forordning (EF) nr. 1234/2007 af 22. oktober 2007 om en fælles markedsordning for landbrugsprodukter og om særlige bestemmelser for visse landbrugsprodukter (fusionsmarkedsordningen) (EUT L 299, s. 1), med senere ændringer, anvendes begrebet »supplerende traditionelle udtryk« imidlertid ikke længere.

26 Hvad for det første angår de af sagsøgernes argumenter, der har til formål at godtgøre, at ordet »txakoli« er en geografisk betegnelse, skal det bemærkes, at selv om det antages, at dette ord, som bemærket af sagsøgerne, svarer til ordene »chacolí« og »txakolina«, udgør det, ligesom de sidstnævnte, blot et supplerende traditionelt udtryk som omhandlet i artikel 23 i forordning nr. 753/2002 og ikke en beskyttet oprindelsesbetegnelse eller en beskyttet geografisk betegnelse. De beskyttede oprindelsesbetegnelser, som er anerkendt i henhold til lovgivningen om vindyrkning, er »txakoli de Álava«, »txakoli de Bizkaia« og »txakoli de Getaria«, der ved siden af ordet »txakoli« udgør navnet på en region eller et bestemt sted, som angiver den omhandlede vins konkrete geografiske oprindelse som omhandlet i artikel 52, stk. 1, andet afsnit, i Rådets Forordning (EF) nr. 1493/1999 af 17. maj 1999 om den fælles markedsordning for vin (EFT L 179, s. 1) — den grundforordning, der gik forud for forordning nr. 1234/2007, og som forordning nr. 753/2002 havde hjemmel i — hvorefter medlemsstaterne kan tillade, at navnet på et bestemt dyrkningsområde suppleres med en præcisering vedrørende bl.a. produktets art.

27 Sondringen mellem geografiske betegnelser, i vid forstand, og traditionelle udtryk fremgår tydeligt af forordning nr. 1493/1999, idet dens artikel 47, stk. 2, litra e), fastsætter, at reglerne for beskrivelse, benævnelse og præsentation af visse produkter, der er omfattet af nævnte forordning, samt for beskyttelse af visse angivelser bl.a. indebærer, at der er fastsat regler, som regulerer anvendelsen af geografiske benævnelser og traditionelle benævnelser.

28 En af disse bestemmelser, nemlig artikel 23 i forordning nr. 753/2002, definerede supplerende traditionelle udtryk som »et udtryk, der i producentmedlemsstaterne traditionelt anvendes for at betegne [bordvin med geografisk betegnelse og kvalitetsvin fra et bestemt dyrkningsområde], og som navnlig vedrører en produktions-, fremstillings- eller lagringsmetode eller en vins kvalitet eller farve eller fremstillingsstedets art eller en historisk begivenhed, der har tilknytning til den pågældende vin, og som i producentmedlemsstaternes lovgivning er fastlagt til betegnelse af de pågældende vine med oprindelse på deres område«. De supplerende traditionelle udtryk som

omhandlet i forordning nr. 753/2002, var dermed ord, som angav visse karakteristiske egenskaber ved vinen, fremstillingsstedet eller vinens historie, men ikke dens geografiske oprindelse.

29 Denne konklusion bekræftes af den omstændighed, at adskillige af de traditionelle udtryk, som var beskyttet i henhold til forordning nr. 753/2002, og som nu er beskyttet i medfør af forordning nr. 607/2009, forbindes med et stort antal oprindelsesbetegnelser, som nogle gange er dækkende for en hel medlemsstat, nogle gange flere, hvorfor det ikke kan antages, at et ord, som kvalificeres som et »supplerende traditionelt udtryk«, dermed omdannes til en geografisk betegnelse, og det kan i endnu mindre grad antages, at denne kvalificering udelukkende bekræfter, at ordet allerede i sig selv udgør en angivelse af vinens geografiske oprindelse.

30 I modsætning til det af sagsøgerne anførte, bestemte forordning nr. 753/2002 ikke, at for at et ord kan anerkendes som et traditionelt udtryk, skal det sammen med den geografiske betegnelse for vinen kunne forbindes med vinens egenskaber.

31 I den første affattelse af forordning nr. 753/2002 fremgår det af artikel 24, stk. 6, at de »traditionelle udtryk« skulle tjene til at angive vinene som havende oprindelse det sted, som fremgår af den påtrykte geografiske angivelse, mens vinenes egenskaber i alt væsentligt tilskrives dets geografiske oprindelse. Artikel 24, stk. 6, blev imidlertid, blandt andre, ophævet med virkning fra den 1. februar 2004 ved artikel 1, stk. 4, i Kommissionens forordning (EF) nr. 316/2004 af 20. februar 2004 om ændring af forordning (EF) nr. 753/2002 (EUT L 55, s. 16). Det fremgår af anden og tredje betragtning til forordning nr. 316/2004, at formålet med ophævelsen af denne bestemmelse var at imødegå visse tredjelandes kritik, som gik ud på, at visse »traditionelle udtryk«, nemlig dem, som er opført på den liste, hvor udtrykkene »chacolí« og »txakolina« fremgår, i henhold til denne bestemmelse kun var forbeholdt vine fra Den Europæiske Union.

32 I den sag, som Den Italienske Republik anlagde til prøvelse af forordning nr. 316/2004, og hvorunder den påstod, at »traditionelle udtryk« blot udgør et forbundet hele sammen med de geografiske betegnelser, blev Kommissionen frikendt ved Rettens dom af 15. marts 2006, Italien mod Kommissionen (sag T-226/04, ikke trykt i Samling af Afgørelser).

33 Det må herefter lægges til grund, at selv om den af sagsøgerne påberåbte lovgivning om vindyrkning forbinder ordene »chacolí« eller »txakolina« eller ordet »txakoli« med de vine, hvis oprindelsesbetegnelser sagsøgerne er tilsynsråd for, anses disse ord udelukkende for angivelse af en egenskab ved disse vine, og ikke som en angivelse af deres geografiske oprindelse, til trods for den påståede forbindelse mellem disse ord — navnlig ordet »txakoli« — og Baskerlandet.

34 På baggrund heraf skal sagsøgernes argumenter om, at dette ord »i det væsentlige« udgør en geografisk betegnelse, forkastes.

35 Det bemærkes under alle omstændigheder, at idet artikel 66, stk. 2, i forordning nr. 207/2009 fastsætter en undtagelse til registreringshindringen i forordningens artikel 7, stk. 1, litra c), skal den ikke fortolkes udvidende, således at den dækker tegn, som kun i det væsentlige udgør en geografisk betegnelse (jf. i denne retning Rettens dom af 30.6.2005, sag T-190/03, Olesen mod Kommissionen, Sml. II, s. 805, præmis 47).

36 Hvad desuden angår det meget specifikke marked for vine bemærkes, at såfremt det i forbindelse med behandlingen af den registreringsansøgning, som sagsøgeren har indgivet til Harmoniseringskontoret, godtages, at ordet »txakoli« i den relevante omsætningskreds' normale sprogbrug betegner, eller kan betegne, Baskerlandet som vinens geografiske oprindelse, vil dette indebære et indgreb i den kompetence, som er tildelt de myndigheder, der er ansvarlige for indførelsen af nye oprindelsesbetegnelser

eller beskyttede geografiske betegnelser, der omfatter dette ord (eller lignende ord som »chacolí« eller »txakolina«), eller som er ansvarlige for en forhøjelse af antallet af de betegnelser, der forbindes med disse udtryk.

37 Det tilkommer imidlertid disse myndigheder inden for rammerne af deres skønsmargin og efter at have undersøgt alle relevante omstændigheder — såsom dem, der er blevet drøftet af parterne i den foreliggende sag — at bestemme, om ordet »txakoli« skal beskyttes som en angivelse af den omhandlede vins geografiske oprindelse, hvilket skal ske under iagttagelse af den til dette formål fastsatte specifikke procedure i forordning nr. 1234/2007, der bl.a. tildeler de pågældende personer særlige rettigheder, og som gør det muligt at anfægte Kommissionens endelige beslutning for Unionens retsinstanser.

38 Hvad angår de af sagsøgerne påberåbte registrerede varemærker skal det for det andet bemærkes, at det fremgår af fast retspraksis, at de afgørelser, som Harmoniseringskontorets appelkamre skal træffe i henhold til forordning nr. 40/94 vedrørende registrering af et tegn som EF-varemærke, træffes under udøvelse af en bunden kompetence og ikke på grundlag af en skønsmæssig beføjelse. Lovligheden af appelkamrenes afgørelser skal derfor udelukkende bedømmes på grundlag af denne forordning og ikke på grundlag af appelkamrenes tidligere afgørelsespraksis (Domstolens dom af 26.4.2007, sag C-412/05 P, Alcon mod KHIM, Sml. I, s. 3569, præmis 65, og Rettens dom af 24.11.2005, sag T-346/04, Sadas mod KHIM - LTJ Diffusion (ARTHUR ET FELICIE), Sml. II, s. 4891, præmis 71).

39 Det må under alle omstændigheder konstateres, at de af sagsøgerne påberåbte varemærker ikke er relevante i den nærværende sag, eftersom der er tale om individuelle varemærker, som ikke er omfattet af registreringshindringen i artikel 7, stk. 1, litra c), og ikke om beskrivende fællesmærker, som er registreret i medfør af artikel 66, stk. 2, i forordning nr. 207/2009. Der er særlig tale om figurmærker i de første varemærkers

tilfælde, som ud over de af sagsøgerne anførte ord, »zumo« og »don sabor mosto«, har figurative aspekter med en høj grad af særpræg. Hvad angår ordmærket MOSTO betyder »mosto« druemost på spansk, og det skal i den forbindelse bemærkes, at det i modsætning til det af sagsøgerne anførte ikke er blevet registreret for druemost.

40 Det følger af det foregående, at appelkammeret ikke begik en fejl ved at undlade at anvende artikel 66, stk. 2, i forordning nr. 207/2009 med henblik på at udelukke anvendelsen af registreringshindringen i forordningens artikel 7, stk. 1, litra c).

Det andet anbringende om tilsidesættelse af artikel 7, stk. 1, litra b), i forordning nr. 207/2009

Parternes argumenter

41 Sagsøgerne har gjort gældende, at for at et traditionelt udtryk kan beskyttes i medfør af forordning nr. 753/2002, skal det fremkalde en forestilling om en geografisk betegnelse, der forbinder det med en region, og har fremført, at særpræget ved ordet »txakoli« kan afledes af dets direkte forbindelse med Baskerlandet, som er godtgjort ved den omstændighed, at dette ord er forbeholdt de oprindelsesbetegnelser, som sagsøgerne er tilsynsråd for. De har tilføjet, at eneretten til at anvende ordet »txakoli« er afledt af dets kvalifikation som »traditionelt udtryk« i denne forordning i forbindelse med sagsøgernes oprindelsesbetegnelse.

42 De har til information anført, at deres standpunkt støttes af en dom, som er afsagt af Baskerlandets Tribunal Superior de Justicia den 4. juni 2007 vedrørende lovligheden af en bøde, som var pålagt en baskisk producent, der havde benyttet dette ord til at betegne sine vine, og hvori det blev fastslået, at ordet »txakoli« ikke kan anvendes af

erhvervsdrivende, som ikke er berettiget til at anvende en af sagsøgernes oprindelsesbetegnelser, og at det i kombination med disse betegnelser var forbundet med de egenskaber, det beskrev.

43 Sagsøgerne har med henvisning til de nationale bestemmelser om de oprindelsesbetegnelser, de er tilsynsråd for, gjort gældende, at ordene »chacolí«, »txakoli« eller »txakolina« i sig selv er specifikke, og at de — henset til, at de er nøje defineret i disse bestemmelser — nyder de en høj grad af anseelse og har det fornødne særpræg takket være indsatsen fra de vinavlere og producenter, som har ret til at anvende disse oprindelsesbetegnelser.

44 Harmoniseringskontoret har bestridt disse argumenter.

Rettens bemærkninger

45 Det må konstateres, at sagsøgerne i det væsentlige har gentaget de argumenter, som de fremførte til støtte for det første anbringende, der allerede er blevet forkastet ovenfor.

46 Hvad angår sagsøgernes argument om, at eneretten til at anvende ordet »txakoli« følger af den omstændighed, at det anses for et »traditionelt udtryk« i henhold til forordning nr. 753/2002, skal det bemærkes, at selv om sagsøgerne reelt er indehavere af denne eneret — hvilket appelkammeret i øvrigt har medgivet, selv om Harmoniseringskontoret ikke var af samme opfattelse — er denne eneret ikke relevant ved vurderingen af den registreringsansøgning, som sagsøgerne har indgivet til Harmoniseringskontoret, og som er genstand for den anfægtede afgørelse. En eneret, som er afledt af andre EU-retlige bestemmelser, medfører nemlig ikke, at det omhandlede tegn automatisk kan registreres som et EF-varemærke. En sådan registrering tildeler

dets indehaver specifikke rettigheder som f.eks. muligheden for at opnå en tidsubegrænset eneret — såfremt formaliteterne for fornyelse af varemærket er opfyldt (jf. artikel 46 i forordning nr. 207/2009) — som det ikke er muligt at opnå i henhold til andre bestemmelser, såsom bestemmelserne vedrørende landbrugspolitikken.

47 Hvad angår den dom, som Tribunal Superior de Justicia afsagde den 4. juni 2007, skal det bemærkes, at sagsøgerne har bekræftet, at de udelukkende henviste hertil til orientering. I henhold til fast retspraksis udgør de nationale retters praksis blot et forhold, som — uden at være bestemmende — alene kan tages i betragtning ved registreringen af et EF-varemærke (Rettens dom af 19.9.2001, sag T-337/99, Henkel mod KHIM (rød og hvid rund tablet), Sml. II, s. 2597, præmis 58; jf. ligeledes i denne retning Rettens dom af 15.3.2006, sag T-129/04, Develey mod KHIM (en plasticflaskes form), Sml. II, s. 811, præmis 32). De argumenter, som sagsøgerne har afledt af denne dom, er dermed enten ikke velbegrundede eller uden betydning.

48 Hvad angår sagsøgernes argument om, at ordene »chacolí«, »txakoli« eller »txakolina« i sig selv er specifikke, har det fornødne særpræg og har opnået et omdømme, skal det endelig bemærkes, at disse betingelser var opstillet i artikel 24, stk. 5, i forordning nr. 753/2002 for, at et ord kunne anses for et »traditionelt udtryk«, og de gælder dermed for samtlige sådanne udtryk. I betragtning af formålet med forordning nr. 753/2002 og nr. 207/2009 skal det således bemærkes, at det fornødne særpræg, som den førstenævnte forordning henviste til, vedrørte kravet om, at ordet skal være egnet til at beskrive en særlig egenskab ved den omhandlede vin, og ikke kravet om, at ordet skal være egnet til at adskille en virksomheds varer fra en anden virksomheds som omhandlet i sidstnævnte forordnings artikel 4. I denne sag er det således ikke relevant, om et ord har fornødent særpræg eller et omdømme, for at det kan kvalificeres som et »traditionelt udtryk«.

49 På denne baggrund skal anbringendet vedrørende tilsidesættelsen af artikel 7, stk. 1, litra b), i forordning nr. 207/2009 forkastes.

Argumenterne om visse politiske erklæringer og princippet om forbud mod forskelsbehandling

Parternes argumenter

50 Sagsøgerne har for Retten fremlagt officielle erklæringer fra parlamentet for den selvstyrende region Baskerlandet, Juntas Generales de Álava og fra et udvalg i det spanske parlament, hvoraf det fremgår, at disse institutioner støtter sagsøgerne i deres påberåbelse af eneretten til at benytte ordene »txakoli« og »chacolí« på deres område. De har gjort gældende, at disse erklæringer tilsigter at styrke ordet »txakoli«, og har påberåbt sig eneretten til dette ord.

51 De har desuden gjort gældende, at der i den anfægtede afgørelse ikke er taget hensyn til de faktiske og retlige forhold, som bevirker, at sagsøgerne har ret til at anvende ordet »txakoli« som en af angivelserne for Baskerlandet, og der er således tale om en åbenbar og uberettiget forskelsbehandling i forhold til andre vine og geografiske områder i Spanien og Unionen. Efter den mundtlige forhandlings afslutning fremlagde de i øvrigt for Retten dokumenter vedrørende en parlamentsforespørgsel tillige med Kommissionens svar på denne forespørgsel, som ifølge sagsøgerne beviser, at de ikke vil kunne varetage deres interesser i forhold til de producenter, som anvender ordet »chacolí«, såfremt det ansøgte varemærke ikke registreres.

52 Harmoniseringskontoret har bestridt disse argumenter.

Rettens bemærkninger

53 Det skal for det første bemærkes, at Harmoniseringskontorets forskellige instanser og Retten træffer deres afgørelser uden nogen som helst hensyntagen til eventuelle politiske standpunkter.

54 Det skal for det andet bemærkes, at afslaget på registrering af det ansøgte varemærke er uden betydning for den eneret, som sagsøgerne i medfør af lovgivningen om vindyrkning på nuværende tidspunkt har til at anvende ordene »chacolí«, »txakolina« og »txakoli«, og at afslaget ikke indebærer, at andre erhvervsdrivende ud over dem, der i medfør af denne lovgivning er indehavere af eneretten, kan anvende dette ord, eller forhindrer sagsøgerne i at kræve, at lovgivningen om vindyrkning overholdes. Under hensyn hertil var det ifølge Retten ikke nødvendigt at genoptage den mundtlige forhandling og lade de i præmis 51 nævnte dokumenter, som sagsøgerne fremlagde efter afslutningen på den mundtlige forhandling, indgå i sagsakterne.

55 Det skal for det tredje bemærkes, at sagsøgerne ikke har præciseret, hvorfor der er tale om forskelsbehandling, eller angivet, hvilke »andre vine eller geografiske områder« i angiveligt samme situation, der består af et ord, som udgør et »supplerende traditionelt udtryk« og ikke en oprindelsesbetegnelse eller en beskyttet geografisk betegnelse, der er blevet registreret som varemærker. Hvad særligt angår sagsøgernes påstand om, at alle traditionelle udtryk består af beskrivende ord, hvis brug er forbeholdt bestemte oprindelsesbetegnelser, skal det bemærkes, at dette forhold er uden betydning for afgørelsen af den foreliggende tvist, eftersom denne eneret udelukkende er afledt af lovgivningen om vindyrkning, hvorimod sagsøgerne ønsker at opnå en eneret gennem registrering af et EF-varemærke.

56 Eftersom sagsøgernes sidstnævnte argumenter ligeledes skal forkastes, skal Harmoniseringskontoret følgelig frifindes.

Sagens omkostninger

57 I henhold til artikel 87, stk. 2, i Rettens procesreglement pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da sagsøgerne har tabt sagen, bør det pålægges dem at betale sagens omkostninger i overensstemmelse med Harmoniseringskontorets påstand herom.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Fjerde Afdeling):

1) **Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) frifindes.**

2) **Consejo Regulador de la Denominación de Origen Txakoli de Álava, Consejo Regulador de la Denominación de Origen Txakoli de Bizkaia og Consejo Regulador de la Denominación de Origen Txakoli de Getaria betaler sagens omkostninger.**

Czúcz Labucka O'Higgins

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 17. maj 2011.

Underskrifter